

РЕШЕНИЕ

№ 211

гр. Враца, 18.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, III-ТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и осми септември през две
хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Росица Ив. Маркова

Членове: Калин Тр. Тодоров
Христо Н. Христов

при участието на секретаря Виолета Цв. Вълкова
като разгледа докладваното от Росица Ив. Маркова Въззивно гражданско
дело № 20231400500300 по описа за 2023 година

Производство по чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Е. К. А., ЕГН *****, с адрес
***, представлявана по пълномощие от адв. Д. К. от САК, срещу Решение
№356/29.12.2022г., постановено от Районен съд-Козлодуй по гр.д.
№1433/2021г. В жалбата се инвокират оплаквания за неправилност на
обжалваното решение поради необоснованост и материална
незаконосъобразност на същото и допуснати при постановяването му
съществени нарушения на процесуалния закон.

Защитата на въззивника настоява, че при постановяване на решението
районният съд не е извършил пълен и всестранен анализ на събраните по
делото доказателства и не е установил правилно фактическата обстановка,
като в тази насока се коментират представени писмени доказателства и
обстоятелства във връзка с друго водено дело по предявен иск от В. П. С. –
праводател на ищеца и формираната по това дело сила на пресъдено нещо по
собственическите права на Е. А. и се развиват съображения във връзка с
правните последици на поредицата разпоредителни сделки.

В жалбата се поддържа, че районният съд не е взел предвид оспорванията по предявения срещу ответницата иск, направени с отговора на исковата молба, и представените с него писмени доказателства, поради което правните му изводи са неправилни. Развиват се правни съображения, че продажбата на чужд имот не е нищожна, но не произвежда вещно действие, като отново се сочат представени по делото писмени доказателства.

Неправилен според въззивика е и изводът на районния съд, че е ищецът е придобил собствеността върху процесните имоти по давност, като се навеждат доводи във връзка с упражняваното от праводателя му владение. В жалбата се прави оплакване, че при приложението на материалния закон първоинстанционният съд неправилно е възприел изцяло твърдението на ищеца, че е упражнявал фактическа власт върху процесните имоти чрез непрекъснато владение в продължение на пет години и е придобил същите на оригинално основание – изтекла в негова полза кратка придобивна давност, като не е взел предвид, че теклата в полза на праводателя на ищеца В. П. С. придобивна давност е прекъсната с предявяването през 2014г. на ревандикационен иск, а след влизане на решението в сила е започнала да тече нова 10-годишна, а не 5-годишна давност. Сочи се, че районният съд не е взел предвид това, че давността в полза на ищеца е прекъсната през 2020г., когато по молба на ответницата е образувано изп.д.№132/2020г. по описа на ДСИС при РС-Козлодуй и е извършен въвод във владение срещу праводателя на ищеца Д. М. Г., като отново се развиват правни съображения във връзка със силата на пресъдено нещо на решението по гр.д.№804/2015г. на Окръжен съд-Враца, която не е зачетена от районния съд.

В жалбата се развиват и правни съображения във връзка с приложението на чл.523, ал.1 ГПК и предвидената в него възможност въводът във владение да бъде извършен и срещу трето лице, при което според въззивника действието на съдебното решение се разпростира и по отношение на последното, като се цитира практика на ВКС и се излагат подробни доводи.

Според въззивника обжалваното решение е неправилно и в частта, с която на основание чл.13, ал.1 от Правилника за вписванията е разпоредено да бъде заличено вписването, извършено под дв.вх.рег. №1282/26.06.203г. на Служба по вписванията-Козлодуй, като се сочи приетото в ТР №3/2012г. по тълк.д.№3/2012г. на ОСГТК на ВКС.

В жалбата се прави оплакване за неправилност на първоинстанционното решение и в частта за разноските, тъй като районният съд не е взел предвид направеното възражение за прекомерност на същите.

Искането на въззивника е обжалваното решение да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго по същество, с което предявените искове бъдат отхвърлени. Претендират се разноски.

В жалбата не се заявяват доказателствени искания пред тази инстанция.

Чрез пълномощника си адв.В. Ч. от АК-Враца въззиваемият Д. М. Г., ЕГН *****, с адрес *** е подал отговор, с който оспорва въззивната жалба и моли обжалваното решение да бъде потвърдено.

В отговора се развиват обстойни съображения за това, че обжалваното решение не страда от твърдените в жалбата пороци и е правилно, като се сочат обстоятелства във връзка с воденото гр.д.№814/2014г. по описа на РС-Козлодуй, коментират се събраните в настоящото производство писмени доказателства и се настоява, че е правилен изводът на районния съд, че силата на пресъдено нещо на решението, с което е уважен предявения от Е. А. срещу В. С. иск за собственост, не обвързва настоящия ищец Д. Г.. Отговорът съдържа подробен анализ на събраните по делото доказателства, както и правна аргументация на защитната теза на въззиваемия за правилност и обоснованост на обжалваното решение.

Въззиваемият изразява несъгласие и с оплакването на въззивника за неправилност на решението в частта, с която е разпоредено да бъде заличено посоченото по-горе вписване, както и това за неправилност на първоинстанционния акт в частта за разноските.

Въззиваемият претендира разноски за настоящата инстанция.

В отговора не се заявяват доказателствени искания.

С акта си по чл.267 ГПК съдът е приел, че въззивната жалба е редовна и допустима и отговаря на изискванията за съдържание, поради което я е внесъл за разглеждане в открито съдебно заседание, в което пълномощникът на въззивника адв. К. я поддържа. Пълномощникът на въззиваемия оспорва жалбата и моли обжалваното решение да бъде потвърдено.

За произнасянето си по основателността на въззивната жалба настоящият състав взе предвид следното:

Производството пред районния съд е образувано по предявен от Д. М. Г. срещу Е. К. А. иск за признаване за установено по отношение на ответницата, че ищецът е изключителен собственик на два недвижими имота в с.***, обл.Враца, а именно: поземлен имот с идентификатор 48492.22.14 по КК и КР на селото с площ 19 996 кв.м. и поземлен имот с идентификатор 48492.11.15 с площ 19 996 кв.м., и двата имота с трайно предназначение на територията: земеделска, трайно ползване: нива, намиращи се в м."Совата", на основание договор за покупко-продажба от 11.09.2017г., сключен с В. П. С. като продавач, обективиран в нот. акт №34, том III, рег.№5582, д.№268/2017г. на нотариус Е. К., рег.№551 с район на действие Районен съд-Козлодуй, както и на основание давностно владение, упражнявано в периода след 28.09.2020г. чрез присъединяване на владението на праводателя на ищеца – В. П. С.. Заявено е и искане да бъде постановено заличаване на извършено с дв.вх.рег. №1282 от 26.06.2020г., Акт №103, том 3 от 2020г. на Служба по вписванията-Козлодуй вписване на съдебно решение за признаване на ответницата за собственик на 1/8 идеална част от описаните имоти.

В исковата молба е посочена неправилна правна квалификация на предявения иск по чл.537, ал.2 ГПК. Като взе предвид релевираните в исковата молба факти, на които ищецът основава установителния иск за собственост, окръжният съд приема, че същият е с правно основание чл.124, ал.1 ГПК.

В исковата молба се твърди, че по силата на сключен на 11.09.2017г. договор с подавача В. П. С. с посочения по-горе нотариален акт ищецът е закупил процесните земеделски имоти и на същия ден е получил владението върху тях. Сочи се, че при изповядването на сделката продавачът се е легитимирал като собственик с нотариален акт за покупко-продажба №71, том VIII, рег.№7611, д.№547/2010г. на нотариус рег.№371, обективиращ договор за покупко-продажба, сключен с П. И. С., и е установил владение върху двата имота, а от своя страна П. С. е придобил правото на собственост и владението върху тях по силата на договор за покупко-продажба от 19.02.2010г., сключен с Г. А. А. /нот. акт №3, том II, рег.№1198, д.№54 от 2010г. на нотариус №373 по отношение на имот №022014 и договор за покупко-продажба от 30.04.2010г., сключен с Ц. Д. И., обективиран в нот. акт №153, том III, рег.№196 от 2010г. на нотариус №373 за имот №022015/, като продавачите по последните два договора са се легитимирали като

собственици с договор за доброволна делба на поземлени имоти с нотариална заверка на подписите рег.№1165/07.07.2007г. на нотариус 373, който е вписан в СВ-Козлодуй с вх.рег.№245 от същата дата.

Ищецът твърди, че в началото на 2021г. бил уведомен от праводателя си В. С., че срещу него е образувано изпълнително дело от ДСИ при РС-Козлодуй с вискател ответницата Е. А. за въвод във владение на процесните имоти, а при справка в СВ разбрал, че под дв.вх.рег.№1282/26.06.2020г. по искане на същата е вписано Решение №49/17.02.2016г. по в.гр.д.№805/2015г. на Окръжен съд-Враца, с което е отменено решение на Районен съд-Козлодуй, и вместо него е постановено друго, с което е признато на основание чл.108 ЗС по отношение на В. П. С., че Е. К. А. е собственик на 1/8 идеална част от процесните имоти, като ответникът е осъден да предаде на ищцата владението на процесните имоти. При справката си ищецът узнал, че вписаното съдебно решение е влязло в сила на 24.01.2017г., когато с определение на ВКС по гр.д.№3115/2016г. въззивното решение на ВрОС не е допуснато до касационно обжалване. Ищецът сочи, че исковата молба, въз основа на която е образувано исковото производство по чл.108 ЗС, е вписана в СВ-Козлодуй на 05.08.2014г., от което следва, че решението по иска за собственост е вписано в СВ след изтичането на шестмесечния срок от влизането му в сила, и по аргумент от чл.115, ал.2 и 4 ЗС вписването на исковата молба е изгубило своето действие, а решението поражда действие спрямо трети лица от деня, в който е вписано, следователно ищецът не е обвързан от силата на пресъдено нещо и решението не му е противопоставимо, доколкото вписването е извършено след сключването на договора за покупко-продажба на имотите с В. С..

Твърдението на ищеца е, че е изключителен собственик на процесните имоти въз основа на сключената придобивна сделка, дори да се окаже, че неговият праводател не е бил собственик, тъй като в негова полза е изтекла и придобивната давност, доколкото не е губил владението върху имотите след получаването му от В. С., като присъединява и владението на последния, упражнявано от 28.10.2010г., както и на неговите предходни праводатели. Ищецът твърди също, че срещу него не е осъществяван въвод във владение и не е губил владението върху имотите в нито един момент, като след придобиването на собствеността и при настъпилото заместване в арендното

правоотношение с ЕТ"***" последният е уведомен писмено за прехвърлянето на собствеността, както и че занапред следва да заплаща уговорената рента на новия собственик, което по недвусмислен начин показва намерението му да свои двата имота. Според ищеца в случая следва да се приложи кратката петгодишна придобивна давност, тъй като той се явява добросъвестен владеец по смисъла на чл.70 ЗС, какъвто се явява и неговият праводател до 31.07.2014г., когато срещу него е предявен ревандикационният иск от Е. А.. В тази връзка се сочат сключвани от В. С. наемни и арендни договори, които според ищеца сочат, че имотите са владени като собствени от праводателя му, който не е знаел за претенциите на настоящата ответница.

Правния интерес от предявяването на установителен иск за собственост ищецът обосновава с това, че вписаното съдебно решение, с което ответницата е призната за собственик на 1/8 идеална част от процесните имоти, му пречи да упражнява правото си на собственост върху процесните имоти в пълен обем.

В срока по чл.131, ал.1 ГПК ответницата е подала отговор на исковата молба.

В отговора на първо място се поддържа, че искът е недопустим поради липса на правен интерес от предявяването му.

С акта си по чл.140 ГПК районният съд е преценил, че предявеният иск е допустим и настоящият въззивен състав възприема като правилен този извод.

На второ място в подадения от ответницата отговор предявеният иск се оспорва и като неоснователен, като се оспорват и наведените в исковата молба твърдения.

Като се позовава на приетото във влязлото в сила решение на Окръжен съд-Враца по предявения от нея срещу праводателя на ищеца – В. С. иск, ответницата поддържа, че поредната сделки с предмет процесните имоти не са произвели целеното с тях вещно-прехвърлително действие.

В отговора се оспорва и твърдението на ищеца, че е добросъвестен владеец на имотите, както и поддържаното от него, че е придобил същите поради изтекла придобивна давност и че е присъединил към владението си и това на своя праводател, тъй като присъединяването на владение по чл.82 ЗС е допустимо само при наличието на правоприемство /общо и частно/, като в

тази насока се цитира практика на ВКС.

Ответницата оспорва твърдението на ищеца, че е упражнявал фактическа власт върху имотите чрез непрекъснато владение в продължение на повече от 5 години и е придобил същите въз основа на оригинално придобивно основание – изтекла в негова полза придобивна давност. По този въпрос се сочи, че в рамките на образуването по молба на ответницата изп.д. №132/2020г. по описа на ДСИС при РС-Козлодуй праводателят на ищеца и длъжник по изпълнението В. С. е заявил, че не е собственик, владелец или държател на процесните имоти.

Нататък в отговора се развиват правни съображения във връзка с приложението на чл.226, чл.435, ал.5 и чл.523, ал.1 ГПК и се цитира относима към тези разпоредби практика на ВКС в подкрепа на твърдението, че постановеното решение по предявения от Е. А. срещу В. С. ревандикационен иск има сила на пресъдено нещо и спрямо ищеца и след придобиването на владението на имотите страна на последния процесуалният закон допуска принудително изпълнение на осъдителното решение по иска за ревандикация и срещу него.

Според ответницата теклата в полза на ищеца придобивна давност в периода от 28.09.2010г. до 31.07.2014г. е прекъсната с предявяването на ревандикационния иск срещу В. С., като от датата на влизане на съдебното решение в законна сила е започнала да тече нова давност, която отново е прекъсната с предприемането на действия по принудително изпълнение и извършен въвод във владение в рамките на изп.д.№132/2020г. по описа на ДСИС при РС-Козлодуй. Тук се сочи водено в.гр.д.№20/2021г. по описа на Окръжен съд-Враца.

С исковата молба е представен договор за доброволна делба на поземлени имоти – земеделска земя с нотариална заверка на подписите от 07.02.2007г., вписан в СВ-Козлодуй на същата дата. Договорът е сключен между П. Д. С. като пълномощник на Ц. Д. И. и на Г. А. А. за доброволна делба на съсобствена земеделска земя в землището на с.***, обл.Враца, останала в наследство от С. Е. В.. По силата на този договор Ц. И. е получил в дял нива от 19.993 дка в м."Совата", представляваща имот №022015, а Г. А. – нива от 19.993 дка в същата местност, представляваща имот №022014.

Представен е нотариален акт №32, том II, рег.№1198, д.№54/2010г. от

19.02.2010г. на нотариус В. М., от който се установява, че Г. А. А. чрез пълномощника си М. К. А. е продал на П. И. С. собствената си нива от 19.993 дка, представляваща имот №022014, както и нотариален акт от 30.04.2010г. с №153, том III, рег.№3261, д.№196/2010г. на нотариус В. М., с който Ц. Д. И. чрез пълномощника си М. К. А. е продал отново на П. С. нива от 19.993 дка, представляваща имот №022015.

Представен е нот. акт №34, том III, рег.№5582, д.№268/2017г.от 11.09.2017г. на нотариус Е. К., който обективира договор, с който В. П. С. продава на ищеца Д. М. Г. двете процесни ниви.

Представени са справки по данни за имот на Служба по вписванията-Козлодуй.

Представена е искова молба, вписана в СВ-Козлодуй с дв.вх.рег.№2372 от 05.08.2014, с която настоящата ответница Е. А. е предявила срещу В. С. иск с правно основание чл.108 ЗС за осъждане на ответника да ѝ предаде владението на съсобствения ѝ с останалите наследници на С. В. имот. С решението на Районен съд-Козлодуй по образуваното по ревандикационния иск гр.д.№841/2014г. искът е отхвърлен.

Представено е Решение №49/17.02.2016г., постановено от Окръжен съд-Враца по в.гр.д.№804/2015г., с което първоинстанционното решение е отменено и вместо него е постановено друго по същество, с което искът по чл.108 ЗС е уважен, като е признато за установено по отношение на В. С., че Е. А. е собственик на 1/8 ид.ч. на двата процесни имота, като ответникът е осъден да ѝ предаде владението върху тях. С Определение №30/24.02.2017г., постановено по гр.д.№3115/2016г. на ВКС, въззивното решение не е допуснато до касационно обжалване. Решението на окръжния съд е вписано в службата по вписванията на 26.02.2020г.

С исковата молба са представени договори за наем от 2012г. и 2013г., с които В. С. е отдал под наем земеделски земи, сред които и двете процесни ниви, за срок от една година, както и договор от 2016г. за отдаване на същите под аренда на ЕТ"***".

Пред районния съд е разпитан като свидетел един от предходните приобретатели на двата процесни имота П. С., който е дал показания, че ги е придобил през 2010г. чрез М. К. А., който бил упълномощен от него да закупува от негово име и за негова сметка земеделска земя. С. свидетелства,

че М. А. бил упълномощен от него да се грижи за имотите и да му дава суми за наем или рента, но реално не ги е виждал. Заявява също, че бил сключил договор Асенов да получава рентата и да му предава сумите от нея. Показанията на свидетеля са, че не знае да е имало проблеми с двата процесни имота до 2014г., когато разбрал за воденото за тях дело. С. сочи, че голяма част от закупуваните от него имоти били продадени на сина му В. С., който ги управлявал чрез М. А. до 2014г. Свидетелят заявява, че с възникналите проблеми с имотите се занимавал отново М. А., както и че били ангажирани адвокати, които обаче не ги информирали какво става.

Към делото е приложено изп.д.№132/2020г. на СИС при Районен съд-Козлодуй, образувано на 27.08.2020г. след влизането в сила на посоченото по-горе решение на Окръжен съд-Враца и въз основа на издадения в полза на Е. А. срещу В. С. изпълнителен лист за предаване на владението на процесните земеделски имоти. Поканата за доброволно изпълнение е връчена на длъжника на 17.09.2020г. Длъжникът е представил на съдебния изпълнител писмено уведомление, че не може да изпълни задължението да предаде на вискателя владението на имотите, тъй като е отчуждил същите в полза на настоящия ищец Д. Г. и няма фактическа власт върху тях, като е представил нотариалния акт от 11.09.2017г., с който е извършена продажбата.

Към изпълнителното дело са приложени преписи от книгата по в.гр.д. №20/2021г. по описа на Окръжен съд-Враца, образувано по жалба на длъжника В. С. срещу действията на съдебния изпълнител и конкретно срещу постановлението му от 04.12.2020г., с което същият е отказал да прекрати производството. С окончателното си Решение №260019/20.01.2020г. окръжният съд е оставил жалбата без уважение.

При така събраните пред първата инстанция доказателства районният съд е приел, че предявеният иск е основателен и доказан. За да достигне до този извод, съдът е възприел изцяло основния довод на ищеца, че решението, с което е уважен предявения от Е. А. срещу В. С. иск за собственост, е вписано в СВ-Козлодуй след изтичането на шестмесечния срок от влизането му в сила и по аргумент от разпоредбата на чл.115, ал.2 и 4 ЗС вписването на исковата молба е изгубило действието си, а решението поражда действие за трети лица от деня, в който е вписано. Възприет е довода на ищеца, че не е обвързан от силата на пресъдено нещо на решението и че то му е

непротивопоставимо, доколкото се явява вписано след вписването на договора за покупко-продажба между него и В. С.. За основателно е намерено и второто, алтернативно поддържано от ищеца основание за придобиване на изключително право на собственост, а именно изтекла в негова полза придобивна давност с присъединяване на владението на неговите праводатели. Районният съд е приел, че в периода от придобиването на имотите от П. С. до подаването на исковата молба, въз основа на която е образувано гр.д.№841/2014г., упражняваното от него и от В. С. владение се явява добросъвестно, като такова се явява и владението на ищеца, тъй като същият не е знаел към датата на придобиване на владението от В. С. за постановеното решение на въззивния съд, тъй като то не е било вписано в службата по вписванията. На последно място районният съд е приел, че владението на ищеца не е прекъсвано, нито обезпокоявано, и продължава и към настоящия момент.

След съвкупен и самостоятелен анализ на събраните по делото доказателства настоящият състав на въззивната инстанция приема, че обжалваното решение е допустимо, но неправилно поради допуснати нарушения на материалния закон и на съдопроизводствените правила и необоснованост.

Процесните земеделски имоти са били предмет на договори, сключени в периода от 07.07.2007г. – 11.09.2017г.

Проследявайки хронологията на сделките с имотите към 05.08.2014., когато в службата по вписванията е вписана исковата молба по образуваното на 31.07.2014г. гр.д.№841/2014г. на РС-Козлодуй по предявен от Е. А. срещу В. С. иск с правно основание чл.108 ЗС, Врачанският окръжен съд е посочил в своето Решение №49/17.02.2016г., постановено по гр.д.№804/105г., че с одобрено от съда споразумение по НОХД №267/2007г. по описа на РС-Враца подсъдимите Ц. И. и Г. А. са признати за виновни в умишлено извършване на престъпление по чл.316, вр. чл.308, ал.1, вр. чл.20, ал.2 НК, а именно за това, че в съучастие като съизвършители на 07.07.2007г. в гр.Козлодуй пред нотариус В. Митов съзнателно са се ползвали от неистински и с невярно съдържание документ – удостоверение за наследници, издадено от Кметство с.***, в което са отразени като наследници на С. Е. В., макар да не са такива, и същото удостоверение за наследници е послужило при извършването на

доброволна делба на поземлени имоти – земеделска земя, съсобственост на наследниците на посоченото лице. В решението е прието, че на 19.02.2010г., легитимирайки се като собственик по силата на договора за доброволна делба, Г. А. е продал на П. С. новообразувания имот №022014, а по същия начин Ц. И. е продал на същото лице имот 022015. На 28.09.2010г. П. С. и съпругата му са продали двата имота на В. С..

С влязлото в сила решение на Окръжен съд-Враца по посоченото гражданско дело решението на РС-Козлодуй е отменено и вместо него е постановено друго по същество, с което предявеният от Е. А. срещу В. С. иск по чл.108 ЗС е уважен. В решението е прието, че в качеството на законен наследник на С. Е. ищцата е съсобственик на двата земеделски имота, които ответникът владее без правно основание. За да достигне до този извод, съдът е взел предвид, че в случаите, в които делбата е извършена само между лица, които не са наследници, респ. без участието на нито един от наследниците, тя не е нищожна, а съставлява акт, който не поражда правни последици, тъй като вещнопрехвърлителното й действие настъпва само тогава, когато прехвърлителят е титуляр на вещното право, а ако праводателят не притежава това право, то не настъпва и вещнопрехвърлителният ефект на сделката, поради което и правата на трети лица не се засягат от нейните последици, които в този случай са облигационни и относителни /само между страните по сделката/ - по аргумент от чл.21 ЗЗД. В решението е прието също, че липсата на вещнопрехвърлителен ефект на договора за доброволна делба е порок, който може да бъде наведен във всеки един момент от лицето, претендиращо за собственост върху имотите, и че в случая това е ищцата Е. А.. Нататък в решението е прието, че тъй като по силата на договора за доброволна делба не е възникнала индивидуална собственост на мнимите съделители върху двата процесни имота, на същото основание вещнопрехвърлителен не са породили и сделките /договорите за покупко-продажба, сключени с нот. акт №32, том II, рег.№1198, д.№54/2010г. на нотариус В.Митов и с нот. акт №153, том III, рег.№3261, д.№196/2010г. на същия нотариус/, с които страните по договора за доброволна делба са прехвърлили образуванията при делбата имоти, и доколкото приобретателят по тези сделки П. С., купувайки от неособственици, също не е придобил вещно право на собственост върху тях, вещноправен ефект не е произвела и покупко-продажбата, приобретател по която е В. С., чието владение върху имотите се явява неоснователно. С

влязлото в сила решение е намерено за неоснователно и второто правоизключващо възражение, направено от ответника В. С., че е придобил собствеността върху процесните имоти по давност, твърдейки, че е добросъвестен владеец по смисъла на чл.70, ал.1 ЗС, който е присъединил добросъвестното владение на прехвърлителите си. По това възражение съдът е взел предвид, че ответникът е придобил имотите от несобственик и е обсъдил събраните по делото доказателства, при което е достигнал до извод, че непрекъснато добросъвестно владение на ответника В. С. в продължение на 5 години не е осъществено, включително и в условията на чл. 82 ЗС - присъединяване на владението на праводателя му П. С. и на това на предишните прехвърлители, които са знаели, че се разпореждат с права, които не притежават, и са владели имотите без правно основание, годно да ги направи собственици.

Като взе предвид изложеното във връзка с влязлото в сила решение, с което по предявен от настоящата ответница Е. А. ревандикационен иск същата е призната за съсобственик на процесните имоти, настоящия въззивен състав приема, че предявеният срещу нея от Д. Г. установителен иск за собственост е неоснователен и недоказан.

По делото е установено, че ищецът е закупил имотите от В. С. – ответник по уважения с влязлото в сила решение иск по чл.108 ЗС. Решението е влязло в сила на 24.01.2017г., а отчуждителната сделка е сключена на 11.09.2017г., т.е. продавачът е знаел, че собственическите му права са отречени, при което ясно е съзнавал, че се разпорежда с имоти, които не притежава. Настоящият съдебен състав възприема изцяло изводите на съдебния състав на Окръжен съд-Враца по водения срещу праводателя на настоящия ищец ревандикационен иск, поради което също достига до извод, че вещнопрехвърлителният ефект да договора за покупко-продажба от 11.09.2017г. не е настъпил и Д. Г. не е станал собственик на процесните имоти. Нещо повече, същият се явява частен правопреемник на ответника по предходното дело, при което и съобразно чл.298, ал.2 ГПК влязлото в сила решение по гр.д.№804/2015г. на ВрОС има действие и поражда сила на пресъдено нещо и спрямо него.

В контекста на приетото, съдът намира, че в случая е без правно значение отбелязано ли е и кога решението по предходното дело и загубило

ли е действието си вписването на исковата молба съобразно предвиденото в разпоредбата на чл.115, ал.2 ЗС, на която се позовава ищецът. В допълнение по този довод, наведен от ищеца в исковата молба във връзка с действието на вписването по отношение на трети лица, следва да се подчертае, че неспазването на изискването за отбелязване на влязлото в сила решение в срока по чл.115, ал.2 ЗС не води до заличаване на вписването, тъй като с вписването на исковата молба целта на вписването е постигната /в т.см. Решение №60174 от 5.07.2021г. по гр.д.№2385/2020г. на ВКС, IV г.о./. Следователно вписването е запазило оповестителното си действие спрямо трети, неучастващи в процеса лица.

По въпроса за действието на вписването на исковата молба настоящият състав споделя напълно приетото от Окръжен съд-Враца в негово Решение №260019/2001.2021г. по в.гр.д.№20/2021г., постановено по жалба на В. С. срещу действията на съдебния изпълнител по изп.д.№132/2020г. по опис на СИС при РС-Козлодуй, по което настоящата ответница Е. А. е поискала да бъде въведена във владение на процесните имоти. В производството по чл.435 и сл. ГПК съдът е приел, че преустановяването по силата на чл.115, ал.2 ЗС на действието на вписването на исковата молба не може да измести обективните и субективни предели на силата на пресъдено нещо на решението, което се разпростира и върху правоприменниците на страните, а качеството "пресъдено нещо" на решението по установителен иск създава състояние на определеност и безспорност относно съществуването или несъществуването на спорното право и има за последица непререшимост на вече разрешения правен спор, като отреченото с влязло в сила решение спорно право не може да бъде предявено в нов исков процес между същите страни или техни правоприменници както чрез иск, така и чрез възражение.

По второто придобивно основание, от което ищецът черпи предявените собственически права, а именно изтекла в негова полза придобивна давност с присъединяване в условията на чл.82 ЗС и на давността, изтекла в полза на неговия праводател В. С., съдът намира следното:

Както вече бе посочено, с влязлото в сила решение на Окръжен съд-Враца правото на собственост върху процесните имоти на основание изтекла придобивна давност на праводателя на ищеца е отречено. От своя страна ищецът не е ангажирал доказателства, с които по безспорен начин да докаже,

че е владял имотите след закупуването им на 11.09.2017г. Представените с исковата молба договори за наем и аренда, сключени от праводателя на ищеца, и показанията на свидетеля П. С. са недостатъчни за формиране на извод за упражнявано от ищеца владение по смисъла на чл.68, ал.1 ЗС. Нещо повече, до 22.12.2021г., когато е предявен иска за собственост срещу ответницата Е. А., сроковете на придобивната давност по чл.79, ал.1 и 2 ЗС не са изтекли.

По изложените съображения въззивният съд приема, че обжалваното решение следва да бъде отменено и вместо него постановено друго по същество, с което предявеният установителен иск за собственост бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан. Предвид този краен извод, обжалваното решение следва да бъде отменено и в частта, с която е разпоредено на основание чл.13, пр.1 от Правилника за вписванията да бъде заличено вписването, извършено под дв.вх.рег.№1282/26.06.2020г., Акт №103, том 3 от 2020г. на СВ-Козлодуй, на решението за признаване на Е. К. А. за собственик на 1/8 идеална част от процесните имоти.

При този изход на делото въззиваемият следва да бъде осъден да заплати на въззивника направените пред двете инстанции разноски в размер на 825лв.

Така мотивиран, Врачанският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Решение №356/29.12.2022г., постановено от Районен съд-Козлодуй по гр.д.№1433/2021г., и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Д. М. Г., ЕГН *****, с адрес *** срещу Е. К. А., ЕГН *****, с адрес *** иск за признаване за установено по отношение на ответницата, че ищецът е изключителен собственик на поземлен имот с идентификатор 48492.22.14 по КК и КР на с.***, обл.Враца, адрес на поземления имот: местност "Совата" с площ 19996 кв.м., трайно предназначение на територията: земеделска, начин на трайно ползване: нива и на поземлен имот с идентификатор 48492.22.15 по КК и КР на с.***, обл.Враца, адрес на поземления имот: местност "Совата" с площ 19996 кв.м.,

трайно предназначение на територията: земеделска, начин на трайно ползване: нива, както и искането да бъде постановено заличаване на извършеното под дв. вх. рег.№1282/26.06.2020г., Акт №103, том 3 от 2020г. на Служба по вписванията-Козлодуй вписване на съдебно решение за признаване на Е. К. А. за собственик на 1/8 идеална част от описаните имоти, като неоснователни и недоказани.

ОСЪЖДА Д. М. Г., ЕГН *****, с адрес *** да заплати на Е. К. А., ЕГН *****, с адрес *** направените пред двете инстанции разноски в размер на 825лв.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____